

et

”Du kan lige så godt give op, Ever. Du spilder din tid. Du kan ikke vinde over mig!”

Jeg kniber øjnene sammen og fokuserer på hende, afsøger hver eneste detalje i hendes smalle, blege ansigt, den mørke manke, det hadefulde blik, glansløse øjne.

Mine tænder er sammenbidte, min stemme er dæmpet og intens, da jeg siger: ”Det skal du ikke være så sikker på. Du er i stor fare for at overvurdere dig selv. Faktisk *ved* jeg, at du overvurderer dig selv. Jeg er et hundrede procent sikker på det.”

Hun udstøder en latter, larmende og hånlig. Den giver genlyd i det store, tomme lokale, ekkoer tilbage fra bræddegulvet og de tomme, hvide vægge, men hvis hun tror, det skræmmer mig eller bringer mig ud af balance, så tager hun fejl.

Sådan fungerer det ikke.

Det er jeg alt for koncentreret til.

Jeg fokuserer al min energi på et eneste punkt, indtil alt andet toner bort, og der ikke er andet tilbage end mig, min knytnæve og Havens tredje chakra – også kendt som solar plexus-chakraet – hjemstedet for vrede, frygt, had og en alvorlig svaghed for at lægge for meget vægt på magt, anerkendelse og hævn.

Mit blik er rettet mod stedet, som om det var en skydeskives centrum, lige i midten af hendes læderklædte krop.

Jeg er helt bevidst om, at der kun skal et eneste velrettet slag til for at forvandle hende til en sørgelig parentes i historien. En lille beretning til skræk og advarsel om en stræben efter magt, der gik gruelig galt.

Borte. I ét nu.

Uden at efterlade sig andet end et par sorte stiletstøvler og en lille bunke støv – og intet andet konkret bevis på, at hun nogensinde har været her.

Jeg har ikke på noget tidspunkt ønsket, at det skulle komme så vidt som det her. Jeg har gjort, hvad jeg kunne, for at overbevise hende, tale hende til fornuft, nå til en eller anden slags enighed. Men der var intet at stille op. Hun ville bare ikke give op.

Nægtede at lade sig overtale.

Nægtede at give slip på sin forskruede jagt efter hævn.

Hun gav mig kun ét valg: at dræbe eller selv at blive dræbt. Og for mig var det ikke et svært valg.

”Du er simpelthen for svag.”

Hun bevæger sig rundt om mig. Langsomt, agtpågivende, uden at hendes blik på noget tidspunkt slipper mig. Gulvet knager under støvlernes stilethæle, da hun siger: ”Du kan overhovedet ikke hamle op med mig. Det har du aldrig kunnet, og du kommer aldrig til det.”

Hun stopper op og sætter hænderne i siden. En bølge af glansfuldt, mørkt hår vælder ned over hendes skuldre og fortsætter ned til et godt stykke under livet. ”Du kunne have ladet mig dø den gang for flere måneder siden. Du fik chancen, men du valgte at give mig eliksiren i stedet. Og nu fortryder du det. Fordi du ikke kan lide min opførsel?” Hun stopper et øjeblik, mens hun himler med øjnene. ”Jamen det er bare

ærgeligt, Ever. Du har ikke andre at skyde skylden på end dig selv. Det var dig, der fik mig til at blive, som jeg er. Og en skaber slår da heller ikke sit eget værk ihjel, vel?”

”Det er muligt, at det var mig, der gjorde dig til en udødelig, men resten er udelukkende dit eget ansvar,” siger jeg med fast stemme gennem de sammenbidte tænder på trods af Damens instrukser om at forholde mig tavs, koncentrere mig, få det gjort hurtigt og effektivt, uden at forholde mig til hende på nogen anden måde.

Undskyldningerne kan du gemme til senere, sagde han.

Men nu er vi, hvor vi er, og det betyder, at der ikke bliver noget *senere* for Havens vedkommende. Og selv om vi er endt her, er jeg fast besluttet på at gøre et sidste forsøg, nå ind til hende, få hende til at fatte det, før det er for sent.

”Det her er jo slet ikke nødvendigt.” Jeg fanger hendes blik og ser indtrængende på hende. ”Vi kan stoppe det lige her og nu. Det behøver ikke at komme længere, end det allerede er.”

”Nå, det ku’ du li’, hva’?” siger hun, med en stemme, der runger af hån og skadefryd. ”Du kan ikke få dig selv til det. Jeg kan se det i dine øjne. Uanset hvor meget du synes, jeg har fortjent det, uanset hvor meget du prøver på at bilde dig det ind, så er du bare for blød. Så hvad får dig til at tro, at det skulle lykkes denne gang?”

Fordi du er farlig denne gang – og ikke kun farlig for dig selv, men også for alle andre. Det er anderledes denne gang, helt og aldeles anderledes. Og det skal du få at se lige om et ...

Jeg knuger fingrene så hårdt, at mine knoer bliver hvide, bruger lige et halvt sekund på at finde den indre balance og sætte fuldt blus på mit indre lys – sådan som Ava har lært mig – mens jeg holder min hånd sænket og i ro. Jeg holder hendes blik fanget, har rensset mit sind for alle uvedkommende

tanker, og mit ansigt afslører ingen uvedkommende følelser – præcis som Damen for nylig lærte mig.

Det afgørende er, at du ikke afslører noget, forklarede han. Og så at handle hurtigt og beslutsomt. Det skal være overstået, før hun når at se, hvad der er på vej. Hun skal være nede, før det går op for hende, hvad det var, der skete.

Før hendes krop er opløst, og hendes sjæl allerede er på vej mod et dystert og trøstesløst sted.

Hun skal ikke have den mindste chance for at kæmpe imod.

Det var, hvad han lærte på en slagmark for længe, længe siden i en situation, jeg ikke havde regnet med, at jeg selv nogen sinde skulle komme i.

Men selv om Damen har advaret mig imod det, så kan jeg ikke lade være med at undskylde for mig selv og mine handlinger. Jeg kan ikke forhindre ordet *undskyld* i at finde vej fra mit sind til hendes. Jeg ser hende reagere med et glimt af medfølelse, som et øjeblik får hendes hårde blik til at mildnes, inden det igen får den velkendte blanding af had og ringeagt.

Hun løfter sin knyttede hånd – tager sigte mod mig – men det er for sent. Min hånd er allerede i bevægelse, fremad, for fuld kraft. Smadrer ind i hendes solar plexus og sender hende hvirvlende, rystet, fortumlet direkte ned i den evige afgrund.

Skyggeland.

De fortabte sjæles evige hjem.

Jeg hører mig selv gispe ved synet af hendes legemes opløsning. Det splittes ad så hurtigt, at man næsten ikke kan forestille sig, at hun nogen sinde har haft en fast form.

Min mave vender sig, mit hjerte hamrer, min mund er så udtørret, at ordene er væk. Hele min krop reagerer så

voldsomt, som hvis det, jeg lige har oplevet, den handling, jeg lige har begået, havde været virkelighed og ikke bare et spil.

”Det klarede du da helt fint. Du ramte lige, hvor du skulle, og på det helt rigtige tidspunkt,” siger Damen og bevæger sig fra den ene ende af lokalet til den anden på en brøkdelf af et sekund. Hans stærke, trygge arme griber om mig og trækker mig ind mod hans brede bryst, mens hans melodiske stemme tilføjer: ”Men det der med undskyldningerne må du nok hellere gemme til *efter*, at det hele er overstået. Jeg ved godt, at du har det rigtig dårligt med det, Ever, tro mig, og jeg kan virkelig ikke bebrejde dig det, men det er nu engang, som vi allerede har snakket om – der er kun én, der kan overleve, og hvis du ikke har noget imod det, så foretrækker jeg altså, at det bliver dig.”

Han lader sin finger finde vej ned ad min kind, hvor den finder en lok af mit lyse hår, som bliver skubbet om bag mit øre. Så tilføjer han: ”Du kan ikke tillade dig at give hende det mindste varsel om, hvad der er på vej. Det har du simpelthen ikke råd til. Så gem undskyldningerne til bagefter, okay?”

Jeg nikker og trækker mig lidt væk fra ham. Jeg har stadig ikke helt fået vejret. Jeg kaster et blik over skulderen på den lille bunke af sort læder og kniplinger på gulvet. Andet er der ikke tilbage af den Haven, jeg manifesterede. Så kniber jeg øjnene hårdt sammen, og da jeg åbner dem igen, er ethvert spor af hende forsvundet.

Jeg strækker halsen fra side til side og ryster så arme og ben. Det kan opfattes som en måde at brænde den sidste adrenalin af eller som utålmodighed efter at komme i gang igen. Damen vælger åbenbart den sidste mulighed, så han smiler og siger: ”Nå, skal vi have en omgang mere?”

Men jeg ser bare på ham og ryster på hovedet. Jeg er færdig

for i dag. Færdig med at prøve på at dræbe det sjælløse spørgsmål af min tidligere bedste veninde.

Det er sommerferiens sidste dag, vores sidste dag i frihed, og der er meget bedre måder at fordrive den på.

Jeg giver mig tid til at nyde synet af det halvlange, bølgede, mørke hår, som flyder ned over hans pande og falder ned i hans forbløffende brune øjne. Så fortsætter mit blik til hans næseryg, hans skarpskårne kindben og de blødt buede læber, hvor det stopper op, så jeg kan få tid til at mindes, hvor vidunderligt det er at mærke dem imod mine.

”Skal vi ikke tage en tur i pavillonon?” spørger jeg forventningsfuldt, og mit blik møder hans, inden det fortsætter ned til hans enkle, sorte t-shirt, den tynde silkesnor om hans hals, som bærer den lille klynge af krystaller, og videre ned til de forvaskede jeans og de brune gummi-klip-klappere på hans fødder. ”Lad os more os. Lad os nyde livet,” gentager jeg og giver mig tid til at lukke øjnene et øjeblik, så jeg kan manifestere en helt ny påklædning. Mit træningstøj – shorts, t-shirt og sneakers – forsvinder til fordel for en perfekt kopi af en af de smukke, nedringede balkjoler, jeg ofte havde på, dengang jeg levede i Paris.

Og et enkelt, hurtigt blik på hans slørede øjne fortæller mig, at jeg vil få min vilje. Pavillonens tillokkelser er mere, end han kan modstå.

Det er det eneste sted, vi kan røre hinanden rigtigt uden at blive forstyrret af energiskjoldet. Hvor vi kan føle hud mod hud og lade vores DNA blande sig, uden at bringe Damens liv og sjæl i overhængende fare.

Det eneste sted, hvor vi kan forsvinde ind i en anden verden, fri for alle de farer, der truer os i den verden, vi lever i.

Jeg er ikke længere bitter over de begrænsninger, vi må leve med her. Faktisk tænker jeg ikke så meget over dem mere, nu

da jeg ved, at de er et direkte resultat af, at jeg traf det rigtige valg – det *eneste* rigtige valg – dengang jeg fik Damen til at drikke Romans eliksir. For det er grunden til, at han er i live i dag, det var det, der reddede ham fra at tilbringe evigheden i Skyggeland. Jeg er kun glad for at nyde hans berøring, uanset hvor begrænset den er.

Men når jeg nu ved, at der er et sted, hvor det føles så meget bedre end her, så er det der, jeg gerne vil hen, og helst lige nu.

”Men hvad så med træningen?” spørger han bekymret. ”Skolen begynder i morgen, og det er vigtigt, at du er i den bedst mulige form.” Det er tydeligt, at han er splittet mellem pligten til at gøre det rigtige og lysten til at stikke af til pavillonon sammen med mig. ”Vi aner jo ikke, hvad hendes planer er, så vi er nødt til at være forberedt på det værste. Vi er ikke engang kommet i gang med tai chi endnu, og det burde vi virkelig. Du kan slet ikke forestille dig, hvor meget det kan bringe dine energier i balance og hjælpe dig med at genoplade ...”

”Ved du, hvad der også er godt til at genoplade mine energier?” siger jeg, men giver ham ikke en chance for at svare, før mine læber møder hans i et langt kys, der fjerner de sidste rester af hans modstand. For han længes jo lige så meget som mig efter at komme derhen, hvor vi kan kysse rigtigt.

Varmen i hans blik fylder hele min krop med den sitrende, skælvende nydelse, som kun han kan give mig. Og da jeg gør mig fri af hans omfavnelser, smiler han til mig og siger: ”Okay, du vinder. Men det gør du jo hver gang, ikke?” Vore blikke mødes, og de er fulde af fryd.

Han griber min hånd og lukker øjnene, og sammen træder vi gennem den sitrende, gyldne portal.

to

Vi lander midt i tulipanmarken, omgivet af hundredtusindvis af bedårende, røde blomster. De bløde, røde kronblade glimter i det disede lys, som er overalt. Deres lange, grønne stilke svajer i den brise, som det lige faldt Damen ind at manifestere.

Side om side ligger vi på ryggen og stirrer op mod himlen, hvor vi påkalder flokke af skyer, som vi morer os med at forme til alle mulige dyr og genstande udelukkende ved fantasiens kraft. Til sidst fejer vi det hele af vejen og går indenfor.

Vi lader os dumpe ned i den store, hvide, skumfidus-bløde sofa. Min krop synker dybt ned, mens Damen rækker ud efter fjernbetjeningen og finder plads ved siden af mig.

”Nå, hvor skal vi så begynde?” spørger han og løfter det ene øjenbryn. Han er åbenbart lige så ivrig efter at komme i gang som mig.

Jeg ligger med bøjede ben og hviler hovedet i den ene hånd, mens jeg ser drilsk på ham. ”Hmmm ... Det var et godt spørgsmål. Hvad har jeg at vælge imellem?”

Mine fingre piller ved kanten af hans skjorte, utålmodige efter at få lov at røre rigtigt ved ham.

”Ja, der er jo dit parisiske liv, som du tilfældigvis allerede er klædt på til. Han sender et lystent blik i retning af min kjoles dybe udskæring, inden han igen ser mig i øjnene. ”Så er der dit puritanske liv, som jeg helt ærligt aldrig var helt vild med ...”

”Kunne det have noget at gøre med påklædningen? Alle de mørke, kedelige farver og de takkelige kjoler?” spørger jeg og tænker på de grimme kjoler, jeg havde på dengang, kedelige i snittet, ubekvemme og syet af stof, som altid kradse. Nej, det liv var jeg bestemt heller ikke vild med. ”For hvis det er tilfældet, så skulle man tro, at du bedre kunne lide mig, dengang jeg var en forkælet godsejerdatter i London med en overdådig samling af flotte kjoler med dybe udringninger – og tonsvis af smukke sko.” Jo, det liv var bestemt et af mine foretrukne, om ikke for andet så på grund af den enkle tilværelse, jeg havde dengang, hvor det meste af dramatikken handlede om de intriger, jeg selv satte i gang.

Han ser på mig, hans blik glider hen over mit ansigt, mens hans hånd kæler for min kind – og det utrættelige slør af energi vibrerer stædigt imellem os, indtil vi får valgt en scene.

”Nå ja, hvis du absolut vil vide det, så har jeg en vis svagheit for Amsterdam. Dengang jeg var kunstmaler, og du var min muse, og ...”

”Og jeg tilbragte det meste af tiden mere eller mindre afklædt, uden andet til at skjule min nøgenhed end mit lange, røde hår og en meget lille underkjole.” Jeg ryster på hovedet og ler, ikke det fjerneste overrasket over hans valg. ”Men det er selvfølgelig ikke det, der lokker, vel? Det er din dybt-følte interesse for de kunstneriske aspekter af den tilværelse, ikke?”

Jeg smiler, læner mig over mod ham og afleder hans

opmærksomhed med et kys på kinden, mens jeg snupper fjernbetjeningen ud af hånden på ham. Han ser på mig med et udtryk af påtaget forargelse, mens jeg holder fjernbetjeningen, så han lige præcis ikke kan nå den.

”Hvad er det, du gør?” spørger han, og bekymringen i hans ansigt er ægte nok, da han desperat prøver at få den tilbage.

Men så nemt slipper han ikke. Det plejer altid at være ham, der vælger, og nu har jeg fat i fjernbetjeningen, så nu er det mig, der bestemmer, og ham, der skal overraskes.

Jeg holder den højt over hovedet og flytter den fra hånd til hånd, så han ikke kan få fat i den. Jeg er blevet en smule forpustet, da jeg ser på ham og siger: ”Jamen hvis ikke vi kan blive enige om, hvad vi skal se, så må vi vel hellere bare trykke på en tilfældig knap og se, hvor vi lander.”

Han ser forskrækket på mig. Hans ansigt er pludselig blevet blegt, og øjnene er alt andet end milde nu. Hans udtryk, ja, hele hans *fremtoning* er som forvandlet. Han ser alvorlig ud, streng, nærmest panisk – og jeg synes ærlig talt, at han overreagerer temmelig voldsomt. Jeg skal lige til at give ham fjernbetjeningen, bare for at få ham ned på jorden igen, da jeg pludselig ombestemmer mig og trykker på en af knapperne.

Jeg når lige at mumle et eller andet om, hvor typisk mandfolkeagtigt det er at skulle bestemme over fjernbetjeningen, inden skærmen vågner til live med – ja – noget, jeg i hvert fald ikke har set før.

”Ever!” gisper han. Hans stemme er dæmpet og rolig, men det er tydeligt, at der er noget helt galt, da han siger: ”Giv mig den fjernbetjening, Ever ... Jeg ...”

Igen rækker han ud efter den, men det er for sent. Jeg har allerede skubbet den ind under en af de store puder.

Jeg har allerede sørget for, at han ikke kan få fat i den.

Jeg har allerede set sceneriet på skærmen foran mig.

Det er ... det er et sted, der er som klippet ud af filmen ”Borte med blæsten”. Et eller andet sted i de amerikanske sydstater før borgerkrigen, og husene er bygget i det, man vistnok kalder plantagestil. Der er varmt og lummert på en måde, jeg bestemt ikke har oplevet i nogen af mine andre liv. Hele sceneriet er som det, man i filmsproget kalder etableringsskud – et billede, der skal give publikum en fornemmelse af, hvor vi befinder os.

Og så, lige pludselig, er vi inde i huset. Det hus, vi lige har set udefra. Der står en pige foran et vindue, som det åbenbart er meningen, at hun skal pudse – men hun står bare og stirrer ud ad det – med et ansigtsudtryk, der er blidt og drømmende.

Hun er høj af sin alder, slank og med smalle skuldre. Hendes hud er blank og sort, og hun har lange, tynde ben, som ender i et par spinkle fødder, der stikker frem under hendes enkle, slidte bomuldskjole, der er blevet lappet igen og igen. Men den er pæn og ren ligesom resten af hende. Jeg ser hende kun i profil, fordi hun vender siden til, men jeg kan se, hvordan hendes lange hår er flettet i spiralmønster, der fortsætter ned ad nakken på hende i et indviklet system af chignon og fletninger.

Men det er først, da hun vender sig om, så jeg kan se hendes ansigt – så jeg kan se ind i de dybe, brune øjne – at det går op for mig, at ...

Det er mig selv, jeg ser!

Jeg kan ikke lade være med at gispe højt – så højt, at det giver genlyd fra rummets rundede, hvide marmorvægge – da jeg ser ind i et ansigt, der er så ungt og så smukt – og dog mærket som af et langt og hårdt livs modgang. Men pludselig

forstår jeg sammenhængen, da en langt ældre, hvid mand dukker op.

Han er herren. Jeg er hans slave. Og der er aldeles ikke tid til dagdrømmerier her.

”Ever, please,” trygler Damen. ”Giv mig den remote. Nu. Inden du kommer til at se ting, du aldrig vil kunne glemme igen.”

Men jeg giver ham den ikke. Det kan jeg ikke. Ikke lige nu.

Jeg er nødt til at se, hvordan denne underlige mand – som jeg ikke genkender fra andre af mine tidligere liv – finder stor fornøjelse i at afstraffe hende – mig – for noget så simpelt som at drømme om et bedre liv.

Jeg er her ikke for at håbe eller drømme eller noget, der ligner. Jeg er her ikke for at forestille mig fjerne steder eller en drømmeprins, der kan føre mig væk fra alt det her.

Der er intet håb.

Ingen vil komme for at redde mig.

Drømmeprinsen findes ikke.

Sådan lever jeg – og sådan kommer jeg til at dø. Frihed er ikke noget, en med min hudfarve vil komme til at opleve.

Og jo før jeg vænner mig til det, des bedre, fortæller han mig – og understreger hvert ord med et slag af pisken.

”Hvorfor har du aldrig fortalt om det her?” hvisker jeg. Jeg er overvældet af det, jeg ser. Hvordan jeg udholder en afstraffelse, som er så hård, at jeg ikke kunne have forestillet mig den før nu. Hvordan jeg tager imod hvert eneste slag blot med en skælven, uden at jamre, uden at klynke. Jeg bevarer min tavshed og min værdighed.

”Som du kan se, var det ikke ligefrem et af dine romantiske liv,” siger Damen med en stemme, der er ru af beklagelse. ”Visse dele – ikke mindst den del, du ser på lige nu – er

voldsomt ubehagelige, og jeg har ikke haft tid til at redigere i det eller bare kigge det igennem. Det er den eneste grund til, at jeg ikke har ladet dig se det før. Men du skal nok få lov, så snart det er blevet bearbejdet. For den tilværelse havde faktisk sine behagelige sider, selv om man ikke lige skulle tro det. Det var ikke alt sammen som det, du ser her. Men vil du ikke nok slukke for det nu, Ever? Inden det bliver endnu værre ...”

”Inden det bliver værre?” Jeg vender mig mod ham, og der er tårer i mine øjne. Af medlidenhed med den hjælpeløse pige – hende, som jeg engang var.

Men han nikker bare og henter fjernbetjeningen frem fra under puden, så han kan skynde sig at slukke.

Der sidder vi så, tavse og rystede over de rædsler, vi lige har været vidne til.

Det er mig, der bryder tavsheden. ”Hvad med mine andre liv – dem, vi godt kan lide at genopleve – er de så også ... redigerede?”

Han ser på mig, og der er bekymring i hans ansigt. ”Ja,” svarer han. ”Men det fortalte jeg dig jo også, første gang vi var her, gjorde jeg ikke? Jeg vil ikke have, at du skal se noget, der er ubehageligt, sådan som det der. Det tjener ikke noget formål at genopleve de voldsomme ting, vi alligevel ikke kan ændre.”

Jeg ryster på hovedet og lukker øjnene, men den brutale scene, jeg lige har overværet, fortsætter med at køre inde i hovedet på mig. ”Det var vist ikke rigtig gået op for mig, at det var dig, der redigerede det. Jeg forestillede mig vist, at stedet her på en eller anden måde gjorde det. Du ved, ligesom Sommerland ikke tillader ubehagelige ting eller – ja, jeg ved ikke ...”

Jeg opgiver at fortsætte, for jeg er pludselig kommet i

tanker om det mørke, regnfulde, uhyggelige sted, jeg tilfældigvis fandt for ikke så længe siden, og jeg ved jo godt, at det altid er ligesom med yin og yang – der er intet lys uden mørke, og det gælder tilsyneladende også for Sommerland.

”Jeg byggede det her sted, Ever. Det er skabt til dig – til *os*. Så derfor er det også mig, der redigerer scenerne.” Han tænder igen, men sørger for at vælge en mere behagelig scene, hvor han og jeg sniger os væk fra et bal, der er i fuld gang. Et lykkeligt øjeblik fra det overfladiske liv i London, jeg er så fascineret af – og der er ingen tvivl om, at han prøver på at muntre mig lidt op og jage de ubehagelige minder på flugt. Men det virker ikke rigtig. Når den slags billeder er kommet ind i ens hoved, er det for sent at bortredigere dem.

”Der er mange grunde til, at vi ikke husker vores tidligere liv, når vi bliver genfødt – og det, du lige har oplevet, er en af grundene. Somme tider er en tidligere tilværelse så ubehagelig, at vi ikke kan forholde os til den – det er for svært. Minderne holder ikke op med at forfølge os. Bare spørg *mig*, mine seks hundrede år har givet mig min andel af ubehagelige minder.”

Han gør, hvad han kan for at lokke mig til at se på den store skærm, så jeg kan opleve en lykkeligere udgave af mig selv, men det nytter ikke noget. Det er ikke så nemt bare lige at gøre mig glad igen.

Lige indtil for lidt siden var jeg overbevist om, at det ikke kunne blive værre end dengang, jeg var tjenestepige i Paris. En *slave*? En *rigtig ægte slave*? Jamen den tanke er overhovedet ikke *faldet mig ind*. Det kom fuldkommen bag på mig, og ærlig talt, så rystede brutaliteten mig.

”Den dybere mening med reinkarnation er, at vi skal opleve så mange forskellige tilværelser som muligt,” siger Damen, som har gættet mine tanker. ”På den måde lærer vi

det, der er mest vigtigt for os, om kærlighed og medfølelse – ved bogstavelig talt at leve andres liv – de liv, som i sidste ende bliver til vores egne.”

”Sagde du ikke, at meningen var at skabe balance i vores egen karma?” Jeg sætter et forpint ansigt op. Jeg kan ikke finde ud af det her.

Han nikker og ser kærligt på mig. ”Vi udvikler vores karma gennem de valg, vi træffer. Gennem hvor hurtigt – eller langsomt – vi lærer, hvad der virkelig har betydning i denne verden – hvor længe vi er om at bøj os for tilværelsens *sande* formål.”

”Og hvad er det så?” spørger jeg, stadig ikke helt nærværende. ”Hvad er tilværelsens sande formål?”

”At elske hinanden.” Han trækker på skuldrene. ”Hverken mere eller mindre. Det lyder enkelt nok, som noget, enhver kan finde ud af. Men man behøver bare at kaste et blik på vores historie, for eksempel den del af den, du lige fik et glimt af, for at forstå, hvor vanskeligt det kan være for nogle at lære den lektie.”

”Så det var altså det, du ville beskytte mig imod?” Min nysgerrighed er åbenbart begyndt at røre på sig. På den ene side vil jeg gerne se mere, vide, hvordan hun/jeg kom igennem den tilværelse – og på den anden side ved jeg jo godt, at den, som har lært sig at modstå et overgreb af den slags med sådan en ophøjet ro og værdighed, er en, som allerede har været igennem alt for mange af den slags tilværelser.

”Uanset alt det, du lige så, så skal du vide, at der også var lykkelige øjeblikke. Du var så smuk, så fuld af udstråling, og da det først var lykkedes mig at få dig væk fra alt det ...”

”Hvad? Vil det sige, at du – reddede mig?” Jeg stirrer på ham med store, runde øjne, som om han er min helt egen drømmeprins. ”Fik du mig – *frigivet*?”

”Det kan man godt kalde det ...” Han nikker, men hans blik er usikkert og hans stemme er lidt anspændt. Det her er et emne, kan jeg mærke, som han helst vil forlade hurtigst muligt.

”Og blev vi så ... *lykkelige*?” spørger jeg, for det må jeg bare have svar på. ”Jeg mener: rigtig ægte lykkelige?”

Han nikker. Et kort og formelt nik. Mere får jeg ikke.

”Indtil Drina dræbte mig,” siger jeg, så han kan slippe for at fortælle den del af historien. Det var jo altid hende, der fremskyndede min død, så hvorfor skulle det gøre nogen forskel, at det var en slaves liv denne gang?

Jeg ser, hvordan der glider en skygge hen over hans ansigt, og han knytter hænderne uvilkårligt. Men jeg presser på alligevel: ”Fortæl mig, hvordan hun så gjorde det denne gang. Skubbede hun mig ud foran en kare? Kastede hun mig ud fra en klippe? Druknede hun mig i en sø? Eller fandt hun på noget helt nyt og anderledes?”

Han møder mit blik og har helt tydeligt ikke lyst til at svare, men han ved godt, jeg ikke giver op, før han har sagt det, så han bøjer sig. ”Det eneste, du behøver at vide, er, at hun aldrig gentog sig selv.” Han sukker dybt, hans ansigt er alvorligt og dystert. ”Sandsynligvis fordi hun nød det alt for meget. Nød at udtænke nye, fantasifulde måder at gøre det på.” Hans ansigt fortrækker sig i smerte. ”Og så passede hun vel også på ikke at vække min mistanke. Men selv om det, du lige så, var ufatteligt tragisk, så skal du vide, Ever, at i sidste ende så elskede jeg dig, og du elskede mig, og det var vidunderligt og uforglemmeligt, så længe det varede.”

Jeg ser væk. Det her skal jeg lige have tid til at fordøje. Det her er mere, end jeg kan magte lige nu, det er helt sikkert.

Jeg ser på ham igen. ”Men en dag vil du vise mig det?” spørger jeg.

Hans blik er oprigtigt, da han ser på mig og svarer: ”Det kan du tro. Men først, når jeg har haft tid til at redigere det. Okay?”

Jeg nikker. Jeg kan se, hvordan hans skuldre slapper af og hans kæbe ikke længere er helt så stram, og jeg forstår, at denne oplevelse ikke har været meget nemmere for ham end for mig.

”Men lige nu skal vi ikke have flere overraskelser, vel? Lad os komme hen et sted, som er gladere – bedre – *sjoovere*, om du vil?”

Et øjeblik sidder jeg der bare og føler mig helt ensom med mine tanker – som om han slet ikke var der.

Men så bliver jeg nærværende igen, da hans stemme kommer helt tæt på mit øre: ”De er ved at være nået til det spændende. Skulle vi ikke tage at blive dem?”

Jeg flytter blikket til skærmen, hvor en helt anden version af mig, en meget gladere version, smiler lykkeligt. Mit glansfulde, mørke hår glitrer af nåle og smykker, som jeg har ladet fremstille specielt til min smukke, håndsnyede, smaragdgrønne kjole. Og jeg ser, hvordan hun – jeg – er rank og selvsikker, overbevist om min egen skønhed, min status, min ret til at drømme om alt det, jeg vil, at *tilegne* mig, hvad der passer mig, at *kræve*, hvem der passer mig – og det gælder også denne mørke, flotte, fremmede mand, jeg kun lige har mødt.

Den mand, der får alle de bejlere, jeg lige er stukket af fra, til at virke grusomt kedelige i sammenligning.

Det er en udgave af mig, der er så stik modsat hende, jeg så for et øjeblik siden, at det næsten ikke er til at forstå. Hende skal jeg besøge igen, det er helt sikkert – men lige nu haster det ikke.

Vi kom herhen til pavillonen for at nyde sommerferiens sidste dag, og det skal jeg nok sørge for, at vi kommer til.

Hånd i hånd rejser vi os fra den magelige sofa og går hen til den store skærm. Og da vi når hen til den, fortsætter vi. Vi træder direkte ind i sceneriet, hvor vi på magisk vis smelter sammen med de to udgaver af os, der er der i forvejen.

Min pariserkjole forsvinder, for nu er det mig, der har den smaragdgrønne kjole på. Og det er mine læber, der napper uartigt i Damens hage, driller med tungespidsen, indtil jeg snurrer omkring og løfter op i skørterne – og lokker ham dybere ind i havens hemmeligste del, til et sted, hvor ingen kan finde os – hverken min far, mine bejlere, mine veninder eller tjenestefolkene ...

Det eneste, jeg har lyst til, er at kysse denne flotte, mørke, fremmede mand, som altid dukker op uden varsel, som lader til altid at vide, hvad jeg tænker, som får hele min krop til at blive varm og skælve og har gjort det, lige fra første gang, han så på mig. Den allerførste gang, han så lige ind i min sjæl.